

Qüestió de prioritats

No fa gaires dies, en el marc d'unes jornades organitzades per Iniciativa, Jordi Guillot reclamava que l'única prioritat de l'esquerra hauria de ser Catalunya. Bé, ell ho deia sense condicional, afirmant-ho. Però en la mateixa intervenció reconeixia que "el nacionalisme de CiU és hegemònic perquè és l'únic". Per tant, alguna cosa falla a l'esquerra. Mentre Guillot deia tot això, els diaris que corrien per sobre les taules encara es feien ressò de la darrera polèmica sobre el finançament autonòmic. En aquesta qüestió, l'esquerra catalana majoritària, la que està al voltant del PSC, ha semblat dubtes sobre quina és la seva prioritat.

La justificació del recurs presentat per Juan Carlos Rodríguez Ibarra contra el nou sistema de finançament feta pel PSC —amb l'excepció de Joaquim Nadal— ha evidenciat les contradiccions d'aquest partit. Des de la justificació desacomplexada de Mercedes Aroz, fins al rebuig al recurs de Joaquim Nadal hi ha tanta distància com la que hi ha entre dos partits diferents, o un sol partit amb prioritats oposades, difícilment reconciliables. No és la primera vegada que Joaquim Nadal es veu obligat a redefinir els arguments per retornar la prioritat del PSC a la política catalana. També va haver de donar un cop de puny sobre la taula quan recentment alguns companys de files del seu partit es van "oblidar" de votar a favor de l'edició en català del BOE. Li esperen uns anys molt fatigants a Nadal si la cosa continua així. D'ençà que Serra va arribar a la secretaria general del PSC, sembla que la distància entre el barceloní carrer de Nicaragua i el madrileny de Ferraz s'hagi escurçat.

El principal perjudicat, a llarg termini, pot ser el mateix PSC. Polèmiques com la del finançament, a més de carregar de raó CiU, com recorda Guillot, allunyen les possibilitats que qualli qualsevol acord entre les esquerres catalanes que faciliti l'accés del PSC a la Generalitat. La polèmica del finançament ha deixat l'anomenada olivera d'esquerres en molt mal estat, entre d'altres coses, perquè com que està poc arrelada, el primer

cop de vent de ponent ja l'ha tombat. Ni Iniciativa ni ERC s'han sentit gaire còmodes en les darreres setmanes davant l'actitud del primer secretari del PSC. Els dirigents d'Iniciativa veuen amb preocupació l'evolució dels esdeveniments, i tot i que públicament són prudents, en privat reconeixen que en les darreres setmanes s'ha retrocedit molt pel que fa a les possibilitats de vertebrar una alternativa unitària a l'actual majoria de CiU. La cúpula d'ERC, a més de censurar públicament l'actitud dels socialistes catalans, dóna pràcticament per tancat el debat olivera,

deprés de constatar que més enllà de les declaracions de bones intencions, hi ha una profunda divergència pel que fa a les prioritats.

La primera olivera a caure ha estat la de Duran i Lleida. El líder d'Unió ja ha desistit d'impulsar la recerca d'un consens entre les forces polítiques catalanes per negociar conjuntament a Madrid. No hi ha quòrum. Darrere sembla venir l'altra olivera. L'esquerra catalana és plural, i difícilment hi podrà haver un reagrupament de les esquerres catalanes si aquestes, en la seva globalitat, no és reconcilien amb el concepte de nacionalisme, si no troben un terreny de joc comú a Catalunya, encara que això signifiqui enfrontar-se als interessos dels seus fraternals socis estatals. Cada ve-

gada que es deixa sortir CiU gairebé en solitari en defensa dels interessos de Catalunya, com en el tema del finançament, l'esquerra catalana perd terreny.

Aquests dies pren nova volada la calculadament ambigua iniciativa de Pasqual Maragall. En els papers que mou Catalunya Segle XXI es parla de començar un procés que tingui Catalunya com a punt de partida. S'hi troben paraules com proximitat, identitat i sobirania. La melodia es nova, però falta encara veure la lletra. La posició de Pasqual Maragall en el tema del finançament no ha diferit ni una síl·laba, com a mínim fins ara, de la de Narcís Serra. Aquest fet ha causat recel entre sectors nacionalistes progressistes, que s'interroguen si en el camp de l'esquerra majoritària el que es vol fer és una reformulació de les prioritats, un canvi de fons o només un recanvi personal. ■

PERE MARTÍ

"Cada vegada que es deixa sortir CiU gairebé en solitari en defensa dels interessos de Catalunya, com en el tema del finançament, l'esquerra catalana perd terreny."